

Indenrigsministeren (Egon Jensen): De lovforslag, der her er til behandling, er meget forskelligt formuleret, men begge går ud på at fastsætte overgrænser for kommunernes udskrivning af grundskyld. For venstres vedkommende drejer det sig om, at tallet for grundskyldpromillen fastsættes til det samme som tallet for beskatningsprocenten, og for de konservatives vedkommende om 2 gange beskatningsprocenten samtidig med en maksimal overgrænse for grundskylden på 20 pct. af den samlede skatteindtægt.

Af de bemærkninger, der ledsager lovforslagene, kunne man få det indtryk, at der for tiden foregår en brandskatning af landets faste ejendomme. Men forholdet er i virkeligheden det, at kun meget få kommuner har hævet deres grundskyldpromiller op over et ganske jævnt niveau. For 1971-72 er der 4 kommuner ud af 277, der har en grundskyldpromille på over 30, og når man i disse kommuner har det, er det formentlig særlige forhold og en anden vurdering, der har gjort sig gældende. Derfor vil jeg gerne redegøre nærmere over for det udvalg, som jeg går ud fra vil blive nedsat til behandling af lovforslagene.

Udskrivning af grundskyld er jo sammen med udskrivning af kommunal indkomstskat de vigtigste kilder til dækningen af kommunernes udgiftsbehov, og jeg finder det meget betænkeligt at gribe ind i kommunalbestyrelsens skøn over, hvorledes udskrivningen i den enkelte kommune bedst kan fordeles på de to skattegrundlag. Jeg vil gerne gøre den bemærkning, at selv om man sætter loft for beskatningen i kommunerne, får man ikke derigennem en ensartet beskatning, og man får i hvert fald heller ikke set ud fra andre synspunkter det, man kalder en retfærdig beskatning.

I denne forbindelse vil jeg gerne påpege, at det i visse tilfælde kan være en endog ganske betydelig økonomisk fordel for en kommunes beboere, at grundbeskatningen er høj. Jeg tænker her navnlig på kommuner, der inden for deres område i større omfang rummer virksomheder og arealer, hvis ejere er bosat uden for kommunen, og som man ved fastsættelsen af grundskyldpromillens størrelse har ønsket at pålægge et efter kommunalbestyrelsens skøn passende bidrag til dækning af kommunens udgifter. En nedsættelse af grundbeskatningen i så-

danne tilfælde ville jo medføre, at en del af det grundskyldprovenu, som man hidtil havde fået udefra, nu måtte dækkes gennem en i visse tilfælde endog ret betydelig forøgelse af beboernes indkomstbeskatning.

Ejendomsskattelovgivningen har tidligere indeholdt en højeste grænse for den sognekommunale, men ikke for den købstadkommunale grundskyldpromille, nemlig 35. Ved en ændring af ejendomsskatteoven i 1966 blev denne overgrænse imidlertid ophævet fra og med skatteåret 1967-68, idet flertallet i det høje ting dengang fandt, at spørgsmålet om fastsættelse af grundskyldpromillens størrelse helt burde overlades til kommunalbestyrelsens afgørelse. Denne opfattelse anser jeg stadig for rigtig, idet det som nævnt kun er i et fåtal af tilfælde, at grundskyldpromillerne er fastsat væsentligt over det gængse niveau, hvortil kommer, at en høj grundbeskatning, som jeg også har nævnt, kan være en fornuftig økonomisk disposition fra kommunens side.

Jeg mener således ikke, at man bør gribe ind over for kommunernes handlefrihed på dette område, og jeg kan ikke tilslutte mig de fremsatte lovforslag. Men jeg vil gerne sige, at hvis man fremover konstaterer helt urimelige grundbeskatninger, kan man selvfølgelig tage problemet op igen. Men efter min opfattelse eksisterer dette ikke netop i øjeblikket. Det er jo, som enhver ved, et problem om at finde balancen mellem den direkte beskatning og grundbeskatningen, og dér må man i høj grad forlade sig på, at kommunalbestyrelserne rundt omkring i landet er ansvarlige og afvejer meget nøje, hvordan man skal fordele beskatningen.

Erhard Jakobsen: Anledningen er naturligvis ikke den rette til i dag at tage en almindelig diskussion om, hvordan ejendomsskatter virker. Det er ikke den diskussion, vi skal have. Derimod er det en promillediskussion, og det plejer jo altid at rejse vældige bølger her i folketinget, hvad enten man diskuterer, hvor mange promiller blod man skal have i alkoholen, når man skal køre bil, eller hvor mange promille der skal betales af ejendomsværdier.

Det store problem i denne forbindelse, vil jeg gerne fremhæve, er det kommunale selvstyre, som jeg tror enhver politiker fra denne og andre talerstole i landet vil prise